

[Schlüter.]

uheldige virkninger eller uklare momenter i regeringsforslaget. Jeg skal kort nævne nogle af dem.

De selvstændige, som ikke har beskæftiget arbejdskraft, får jo ikke de 1.000 kr., men heller ingen fordel ved, at de slipper for at udbetale dyrtidsportioner. Et andet moment: alle, som ligger over vel ca. 50.000 kr. om året, og det vil vel sige fra faglærte og opad på indkomststigen, får underdækning. Det er typisk familier, som heller ikke får boligsikring, heller ikke får uddannelsesstøtte til deres børn osv. osv. Kan det gå? Derfor mener jeg, at vi må have en række beregninger, som viser, hvordan forslaget vil virke på forskellige indkomstgrupper. Typisk tror jeg, at funktionærer, tjenestemænd og selvstændige bliver sorteper, som de så ofte før har været.

Det afgørende mener jeg imidlertid er finansvirkningerne af regeringsforslaget. Er det ikke således, at ordningen vil koste et par milliarder kroner? De skal betales over skatterne. Regeringen vil spare 3 mia kr., men hvad bliver sluttelig regeringens finanspolitik, hvad bliver kasseoverskuddet, må jeg spørge finansministeren om. Og er det ikke sådan, at hvis vi bruger de 2 mia kr. til de kontante tilskud omkring dyrtidsordningen, så ødelægges vi fuldstændig chancerne for skattelettelse?

Jeg mener, vi kender for lidt til regeringens samlede økonomiske politik nu. Jeg beder om, at regeringen vil afklare det under debatten, og så vil vi arbejde videre med det under udvalgsarbejdet. Jeg kan sige, at det konservative folkepartis grundholdning er, at der må mere end 3 mia kr. til i besparelse, og disse 3 mia kr. må alle anvendes med sigte på en skattelettelse og ikke til nye statslige udgifter.

Erhard Jakobsen (CD):

Må jeg begynde med et par venlige ord til den nye statsminister. Ikke fordi jeg i og for sig synes, han trænger til det, for jeg synes, det er gået, skal vi sige regeringens bag-

grund taget i betragtning, over al forventning. Min kompliment til statsministeren for hans nytårstale. Jeg ved godt, den blev holdt på en måde, som visse mennesker her i landet ikke kan lide, men det er vist ikke så forfærdelig mange, og derfor synes jeg, det var udmærket at holde netop sådan en nytårstale. Det gjaldt for øvrigt også statsministerens tiltrædelseserklæring, og det gjaldt også fremlæggelsen i går.

Statsministeren har sikkert selv konstateret, at de bemærkninger, der er faldet i dag — statsministeren har ikke været herinde så længe, som jeg har — nøjagtig svarer til dem, der er faldet i alt fald i de 20 år, jeg har været herinde.

De bemærkninger, som faldt fra regeringens kritikere, kender statsministeren igen, for det er de samme bemærkninger, som han selv kom med, da han som oppositionens ordfører angreb den forrige regering. Det er nogenlunde ordret de samme ting, man siger hver gang, og det er vistnok det, folk er jævnt kede af at høre på.

Der kom en stor overraskelse, en virkelig stor overraskelse for mig. Jeg har jo mødt hr. Glistrup rundt omkring i landet og hr. Glistrups folk og har været forberedt på, at der skulle ske et tordenbrag, når der engang stod en rigtig fremskridtsmand her på talerstolen, at så ville det hele gløde og lyne og tordne herinde, og så ville vi rigtignok få besked. Ja men herregud, fremskridtspartiets repræsentant talte jo fuldstændig, som der er talt herinde i 20 år eller måske 100 år — jeg har ikke været med så længe, hvad man måske kan se på mig. Det var det første.

Det næste er, at jeg har en særlig grund til at mindes en slags jubilæum i disse dage. Det er vel i dag i disse dage et år siden, at vort lands politiske kandestøbere af forskellig størrelse fik et af deres brændende ønsker opfyldt, nemlig: USA ud af Vietnam. Det lykkedes endelig for ca. 1 år siden, og det må da fryde disse jubilarer i dag at tænke tilbage på det. Det må især fryde dem, synes jeg, eller måske fryde mig at bede dem om at tænke på, at i mellemtiden, efter at